Lietas arhīva Nr. C-2658-19/28
ECLI:LV:RPPT:2019:0524.C68265819.4.S

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ
2019.gada 24.maijā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa šādā sastāvā:
tiesnese L.Vazdiķe
ar tiesas sēžu sekretāri A.Zakrževsku
piedaloties zvērinātai advokātei D.Graudiņai,
tulkiem /pers. B/, /pers. C/,
atklātā tiesas sēdē Rīgā, Baložu ielā 14, izskatīja civillietu /pers. D/ prasībā pret /pers. E/ par uztura līguma atcelšanu un īpašuma tiesību atjaunošanu uz nekustamo īpašumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

2018.gada 21.decembrī prasītājs /pers. D/ (turpmāk-prasītājs) cēla tiesā prasību pret atbildētāju /pers. E/ (turpmāk arī- atbildētāja), kurā, pamatojoties uz Civillikuma 1., 2096.-2106.pantu, lūdz atcelt 2015.gada 17.decembrī starp prasītāju un atbildētāju noslēgto Uztura līgumu; atjaunot prasītājam īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu – dzīvokļa īpašumu Nr.3, /adrese/, 50 m^2 platībā un 500/52212 kopīpašuma domājamām daļām no daudzdzīvokļu mājas un zemesgabala /adrese/, kadastra Nr./numurs A/, kas reģistrēts Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļas nodalījumā Nr.100000036343 3.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2015.gada 17.decembrī puses parakstīja Uztura līgumu, saskaņā ar kura 1.1.punktu, pielīgstot mūža uzturu savā labā prasītājs nodod atbildētājas īpašumā vienu veselu nekustamo īpašumu – dzīvokļa īpašumu Nr.3, /adrese/, 50 m^2 platībā un 500/52212 kopīpašuma domājamās daļas no daudzdzīvokļu mājas un zemesgabala.

Prasītājs norāda, ka atbildētāja nepilda minētā Uztura līguma noteikumus pilnā apjomā. Proti, 2015.gada beigās, kad pasliktinājās prasītāja veselības stāvoklis un viņam bija nepieciešama palīdzība mājsaimniecībā, atbildētāja solīja šādu palīdzību sniegt, kā arī solīja veikt remontu dzīvoklī, ja tas tiks reģistrēts uz viņas vārda. Ievērojot to, ka prasītājs atbildētāju pazīst apmērām 10 gadus, viņš piekrita. Pēc uztura līguma noslēgšanas prasītāja veselības stāvoklis strauji pasliktinājās un 2016.gada septembrī viņam notika insults. Tajā laika periodā atbildētāja kopā ar prasītāju veica komunālos maksājumus, gatavoja ēdienus, iegādājas medikamentus u.c., bet viņa to darīja par prasītāja līdzekļiem. Kad prasītājs saslima, atbildētāja paņēma prasītāja norēķinu karti, noņēma naudu bankomātos un no tās veica visus nepieciešamos maksājumus, naudas atlikumu, kā arī pašu karti, paturot sev.

Norāda, ka viņa ienākumi līdz 2016.gada beigām pārsniedza EUR 1000, tomēr nekādi uzkrājumi neizveidojās, atbildētāja apgalvoja, ka pilnīgi visa nauda iztērēta viņa vajadzībām.

No 2016.gada decembra prasītājs ir pensionārs – bezdarbnieks. Veselības stāvokļa dēļ viņš vairs nevarēja strādāt. No tā brīža pārmaiņas atbildētājas uzvedībā kļuva acīmredzamas. Viņa kļuva vienaldzīga pret prasītāju, aizkaitināta, vairs nemudināja prasītāju sevi kopt un lamājas, ka pietrūkst naudas. Neskatoties uz solījumiem remontēt prasītāja dzīvokli, 2017.gada rudenī prasītājs, aizņemoties naudu no drauga, bija nolēmis taisīt remontu pats. Vēl viens draugs, par samērā nelielu atalgojumu, piekrita remontu veikt, samaksa viņam veikta no prasītāja līdzekļiem. Atbildētāja savukārt tikai braukāja kopā ar prasītāju pa celtniecības veikaliem, lai par prasītāja naudu pirktu materiālus. Remonta laikā atbildētāja lamājas uz prasītāju un piespieda viņu pašu nēsāt būvmateriālus, neskatoties uz pārciesto insultu. Prasītājs saprata, ka atbildētāju vienmēr interesēja tikai prasītāja materiālais stāvoklis un viņas mērķis bija iegūt savā īpašumā dzīvokli un dzīvot uz prasītāja rēķina, nevis sniegt prasītājam atbalstu un palīdzību.

Prasītājs arī norāda, ka nekad nevarēja paļauties uz atbildētāju. Viņam nebija zināms, kad viņa atnāks, uz cik ilgu laiku, vai atnesīs produktus. 2018.gada vasarā prasītājs sāka kārtot dokumentus, lai saņemtu aprūpes mājas pakalpojumu, kas piešķirts ar 2018.gada 12.septembra Rīgas Sociālā dienesta lēmumu. Atbildētājai bija zināms, ka prasītājam tāds pakalpojums piešķirts un viņa iestājās darbā biedrībā „Latvijas Sarkanais krusts", kas sniedz prasītājam minētos aprūpes pakalpojumus. Līdz ar to, sākot ar 2018.gada septembri atbildētāja sniedz prasītājam pakalpojumus kā minētās biedrības darbiniece, saņemot par to algu. Taču pat strādājot par aprūpētāju, atbildētāja savus darba pienākumus nepildīja pienācīgi, par ko prasītājs paziņoja sociālajam dienestam un viņam norīkoja citu personu.

Prasītājs norāda, ka 2018.gada septembrī atbildētāja aizveda no dzīvokļa vairākus dokumentus, t.sk., lēmumus par sociālo pakalpojumu piešķiršanu un arī maksājuma uzdevumu, kurā viņa ar savu roku uzrakstīja, ka visus maksājumus veica par prasītāja līdzekļiem. Atbildētāja neatdeva prasītājam arī kodu karti un paroles no internetbankas, viņš tos atjaunoja. Tāpat prasītājs uzzināja, ka atbildētājai ir vīrs, ar kuru viņa dzīvo kopā vienā saimniecībā, taču iepriekš prasītājs bija pārliecināts, ka atbildētāja dzīvo kopā tikai ar dēlu. Tādējādi atbildētāja maldināja prasītāju vairākus gadus.

Ievērojot minēto, prasītājs ir ļoti aizvainots, jūtas apmanīts, pazemots, piekrāpts un pamests. Viņš ļoti pārdzīvo, kad atbildētāja ierodas dzīvoklī, jo psiholoģiskā atmosfēra uzreiz kļūst saspringta, viņš jūt psiholoģisko spiedienu. Stresa dēļ pasliktinājās veselības stāvoklis un viņš sāka slikti gulēt, paaugstinājās asinsspiediens. Pušu attiecībās vairs nav pozitīvas emocionālās saiknes. Norāda, ka šādos apstākļos viņam vairs nav nodrošināti normāli dzīves apstākļi un uzskata, ka aiz tikumības un savstarpējas taisnprātības apsvērumiem, minētie apstākļi neatļauj turpināt līguma attiecības, kas izriet no uztura līguma.

Atbildētāja paskaidrojumos uz celto prasību norāda, ka to neatzīst.

Norāda, ka nav strīda par to, ka puses iepazinās pirms 10 gadiem un laika gaitā izveidojās ciešāks kontakts. 2015.gadā prasītājs griezās pie atbildētājas ģimenes, ar lūgumu noslēgt uztura līgumu. Uzsākot kārtot dokumentus, izrādījās, ka prasītājs pēc savas mātes nāves (2009.gadā) vēl nebija nokārtojis mantojuma lietu un lai sakārtotu dzīvokļa dokumentāciju, puses kopā vērsās pie prasītājam zināmās juristes V.Auziņas, pēc palīdzības mantojuma lietas kārtošanā, t.sk., prasītāja īpašuma tiesību nostiprināšanu uz dzīvokļa īpašumu. Juristes pakalpojumi tika apmaksāti uz pusēm.

Pēc īpašuma tiesību nostiprināšanas uz prasītāja vārda, klātesot prasītāja pilnvarotajai pārstāvei, tika noslēgts uztura līgums. Atbildētājas īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu nostiprinātas 2015.gada 28.decembrī.

Atbildētāja norāda, ka saskaņā ar Uztura līguma 2.2.punktu, atbildētāja apņēmās dot prasītājam Civillikuma 2098.pantā paredzēto uzturu, nepieciešamības gadījumā dzīvot ar viņu kopā, pastāvīgi par viņu rūpēties, gādāt ēdienu, apģērbu, mitekli, siltumu un apgaismojumu, pilnībā apkopt prasītāju, slimības gadījumā aicināt ārstu, sagādāt zāles un citus medikamentus, nāves gadījumā apbedīt un kopt kapu. Uztura apmērs, pusēm vienojoties, noteikts EUR 260 mēnesī.

Atbildētāja norāda, ka jau no līguma noslēgšanas brīža godprātīgi sāka pildīt iepriekš minētā līguma 2.2.punktu. Ievērojot to, ka dzīvoklis bija pilnībā nolaists, atbildētāja apņēmās par saviem līdzekļiem nomainīt visā dzīvoklī logus, iegādāties remontdarbiem nepieciešamos materiālus, jaunas mēbeles, veikt dzīvokļa apkopi gan remonta laikā, gan ikdienā.

2016.gada 30.martā atbildētāja noslēdza pirkuma līgumu ar SIA „ALULOGS" par plastikāta logu izgatavošanu un uzstādīšanu, par pakalpojumu samaksājot EUR 946. Mēneša laikā logi visā dzīvoklī tika nomainīti un uzstādīti. 2017.gada 2.februārī atbildētāja nopirka jaunu skapi un divas kumodes EUR 617 vērtībā. 2017.gada martā uzsākts remonts istabā ar lodžiju un 2017.gada novembrī uzsākts remonts 2.istabā, tad virtuvē, vannas istabā un gaitenī.

Atbildētāja norāda, ka par logu maiņu, būvmateriālu, vannas istabas iekārtas, virtuves mēbeļu, gaiteņa iekārtas iegādi, kas kopējā summā sastādīja EUR 3392,16, tika samaksāts no atbildētājas personīgajiem līdzekļiem, speciāli noņemot naudu no Swedbank konta.

Turklāt, no 2016.gada janvāra līdz 2018.gada 18.decembrim, atbildētāja regulāri 2-3 reizes nedēļā, brauca pie prasītāja, gan apkopt dzīvokli, gan atvest produktus, divas reizes mēnesī mazgāja viņa gultas veļu un apģērbu. Pasliktinoties prasītāja veselības stāvoklim, 2017. un 2018.gadā ar taksometru veda prasītāju uz slimnīcu pie nefrologiem, lai veiktu nieru pārbaudes, izmeklējumus. Laikā, kad prasītājs ārstējās slimnīcā, regulāri apciemoja prasītāju, kā arī ņēma vērā ārstu norādījumus un rekomendācijas par tālāko ārstēšanos.

Prasītāja uzvedība izmainījās 2018.gada oktobrī, kļuva rupjš, neapmierināts un novembrī prasītājs paziņoja, ka viņu neapmierina līgumā noteiktā ikmēneša uztura summa EUR 260 un viņš vēlas papildus pakalpojumiem un uzturam saņemt vēl EUR 200 skaidrā naudā ik mēnesi. Atbildētāja šādam piedāvājumam nepiekrita, norādot, ka viņas izdevumi (ieskaitot remontizdevumus un mēbeļu iegādi), ir daudz lielāki, nekā līgumā nolīgts.

Atbildētāja norāda, ka godprātīgi no 2016.gada līdz paskaidrojumu sastādīšanas dienai, veica maksājumus par dzīvokļa apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem, 2018.gada novembrī pirmo reizi prasītājs neatdeva atbildētājai rēķinu par dzīvokli un atbildētāja vērsās namu pārvaldē, ar lūgumu rēķinus sūtīt viņai uz e-pastu. Laika periodā no 2016.gada janvāra līdz 2019.gada februārim par dzīvokļa apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem atbildētāja samaksāja EUR 2568,16, ko pierāda maksājumu apliecinošie dokumenti. Par Baltcom pakalpojumiem šajā periodā samaksāti EUR 197,78, par Latvenergo - EUR 607,33 un par gāzi – EUR 66,63.

Atbildētāja norāda, ka viņas rīcībā ir pietiekoši pierādījumi tam, ka viņai bija personīgi uzkrājumi, lai iegādātos visu nepieciešamo remontdarbiem, veiktu samaksu par dzīvokļa apsaimniekošanu, komunālajiem pakalpojumiem, kā arī nodrošinātu prasītājam labu uzturu, produktus pērkot pamatā tirgū un ēdienam tērējot vidēji EUR 120-150 mēnesī.

Ievērojot to, ka no 2019.gada janvāra prasītājs atbildētāju dzīvoklī neielaiž, no janvāra atbildētāja sūta naudas līdzekļus prasītājam ar pasta starpniecību, atskaitot visus maksājumus.

Atsaucoties uz Civillikuma 2096.pantu, atbildētāja norāda, ka noslēgtais uztura līgums tiek pildīts un tas vien, ka prasītājs vēlas saņemt vairāk līdzekļu, nevar būt par pamatu darījuma atcelšanai.

Tiesas sēdē prasītāja pārstāve /pers. H/ prasību uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem. Civilprocesa likuma 166.panta otrās daļas kārtībā nolasīja lietā iesniegtos rakstveida paskaidrojumus.

Atbildētājas pārstāve zvērināta advokāte D.Graudiņa tiesas sēdē prasību neatzina, sniedza paskaidrojumus atbilstoši rakstveida iesniegtajiem, norādot, ka atbildētāja godprātīgi pildīja un pilda uztura līgumā uzņemtās saistības un viņas izdevumi prasītāja uzturam par laiku no uztura līguma noslēgšanas dienas pārsniedz EUR 12000. Pašlaik prasītājs atbildētāju dzīvoklī neielaiž, taču atbildētāja turpina apmaksāt dzīvokli un sūta naudu prasītājam. Uzsvēra, ka atbildētāja nekad nav turējusi rokās prasītāja norēķinu kartes un nav rīkojusies ar prasītāja naudas līdzekļiem, visi pirkumi prasītāja labā ir veikti par atbildētājas personīgajiem līdzekļiem.

Motīvu daļa

Noklausoties pušu pārstāvju paskaidrojumus, liecinieku liecības un pārbaudot lietā iesniegtos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība kā nepamatota noraidāma.

No lietas materiāliem redzams un par to strīda nav, ka 2015.gada 17.decembrī pušu starpā noslēgts Uztura līgums, saskaņā ar kuru, prasītājs kā Uztura ņēmējs pielīgstot Latvijas Republikas likumdošanā noteikto mūža uzturu savā labā, nodevis atbildētājai īpašumā par mūža uzturu vienu veselu nekustamo īpašumu – dzīvokļa īpašumu Nr.3, /adrese/. Uztura vērtība noteikta EUR 260 un līguma 2.2.punktā puses vienojās, ka atbildētāja apņemas līdz uztura ņēmēja mūža beigām dot prasītājam Civillikuma 2098.pantā paredzēto uzturu, nepieciešamības gadījumā dzīvot ar viņu kopā, pastāvīgi par viņu rūpēties, gādāt ēdienu, apģērbu, mitekli, siltumu un apgaismojumu, pilnībā apkopt prasītāju, slimības gadījumā aicināt ārstu, sagādāt zāles un citus medikamentus, nāves gadījumā apbedīt un kopt kapu. Par noteikto vietu saistību izpildījumam uzskatāms miteklis – uztura ņēmēja pastāvīgā dzīves vieta /adrese/. Līguma 6.2.punktā uztura devēja – atbildētāja, apliecināja, ka godprātīgi izpildīs visas savas saistības minētas līgumā, un rūpēsies par to, ka uztura ņēmējs – prasītājs, līdz viņa mūža beigām būtu apgādāts ar visu nepieciešamo un pēc nāves tiktu pienācīgi apbedīts.

Uztura līgums ir atsavinājuma līgums, kura rezultātā ne tikai mainās atsavināmās mantas īpašnieks, bet rodas arī ilgstoši pildāma uztura došanas saistība. (..) Lai rastos uztura došanas saistība, vispirms atsavinātājam ir jānodod īpašumā mantiskā vērtība. Nekustamā īpašuma nodošana uzskatāma par notikušu tad, kad tā ir nostiprināta zemesgrāmatās. Līdz ar to uztura līgums ir reāllīgums *(skat. K.Torgāns. Saistību tiesības. II daļa. Mācību grāmata. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 40.lpp.).*

Nav strīda, ka prasītājs ir nodevis atbildētājai sev piederošo nekustamo īpašumu un atbildētājas īpašuma tiesības 2015.gada 28.decembrī ir nostiprinātas zemesgrāmatā (*lietas 36.lapa*), tātad no šī brīža atbildētājai radies pretpienākums - uztura došanas saistība.

Prasītāja prasība pamatota ar Civillikuma 2096.-2106.pantu, kā iemeslus uztura līguma atcelšanai norādot gan, ka atbildētāja pienācīgi nepilda uztura līgumu, gan norādot uz pastāvošiem svarīgiem iemesliem, kuri aiz tikumības un savstarpējas taisnprātības apsvērumiem neatļauj turpināt līguma attiecības.

Prasītājs apgalvo, ka atbildētāja uzturu devusi, t.sk., remontu dzīvoklī veikusi, no prasītāja līdzekļiem un vairākus gadus maldināja prasītāju.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, katrai pusei ir jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā atsaucas kā uz savu prasījumu un iebildumu pamatojumu. Prasītājam jāpierāda sava prasība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta pirmo daļu, tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Kā to pareizi norāda prasītājs, noteikumi par Uztura līgumu ietverti Civillikuma 2096.-2106.pantā. Uztura līguma izbeigšanos reglamentē Civillikuma 2103.-2106.pants.

Civillikuma 2104.pants noteic, ka abas puses var vienpusēji atteikties no līguma aiz iemesliem, kas norādīti 2193.pantā. Proti, abas puses var vienpusēji atteikties no līguma pirms norunātā laika notecējuma, ja viņām ir svarīgi iemesli. Par svarīgu iemeslu galvenā kārtā atzīstams katrs tāds apstāklis, kurš aiz tikumības un savstarpējas taisnprātības apsvērumiem neatļauj turpināt līguma attiecības. Jautājumu par tāda apstākļa esamību izšķir tiesa pēc sava ieskata.

Saskaņā ar Civillikuma 5.pantu, kad lieta jāizšķir pēc tiesas ieskata, tiesai jāspriež pēc taisnības apziņas un vispārējiem tiesību principiem.

Tādējādi, izlemjot jautājumu par uztura līguma atcelšanu, tiesai katrā konkrētā gadījumā, vadoties no faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem lietā, jāapsver, vai pastāv tādi svarīgi apstākļi, kas aiz tikumības un savstarpējas taisnprātības apsvērumiem neatļauj turpināt līguma attiecības.

Tikumība ir normu, principu un noteikumu sistēma, kas regulē cilvēka izturēšanos, rīcību sabiedrībā un attieksmē pret citiem cilvēkiem. Taisnīgums ir tikumības pamats. Tikumības un taisnprātības apsvērumi vienmēr saistīti ar ētikas un morāles normām (nemantiskām vērtībām), tādēļ praksē šādi svarīgi iemesli var būt, piemēram, kādas līgumslēdzējpuses negodprātīga rīcība, psiholoģiskais spiediens, draudi vai pat vardarbība.

Tiesa no pušu paskaidrojumiem, lietā iesniegtiem rakstveida pierādījumiem un liecinieku liecībām nekonstatē apstākļus, kas ir par pamatu konkrētā uztura līguma izbeigšanai. Tiesas ieskatā prasītājs nenorāda uz svarīgiem iemesliem, tas ir, tādiem, kuru dēļ līguma attiecību turpināšana vairs nav iespējama, jo tas būtu pretrunā ar ētikas un morāles normām.

Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēts, ka atbildētāja nepilda uztura došanas saistības vai amorāli un netikumiski izturas pret prasītāju, kas būtu par pamatu prasītāja vienpusējai atkāpšanās no Uztura līguma atbilstoši Civillikuma 2193.panta noteikumiem.

Nav pamatots un nevar būt par pamatu prasības apmierināšanai prasītāja pārstāves tiesas sēdē izteiktais arguments, ka atbildētāja ar uztura līgumu uzņēmās ne tikai finansiālo pienākumu nodrošināt prasītāju ar visu nepieciešamo Civillikuma 2098.panta izpratnē, bet arī uzņēmās uzturēt emocionālo saikni ar prasītāju, kas iekļauj ne tikai uzturdošanas materiālo pusi, bet arī emocionālo.

Kā jau tas ir norādīts iepriekš, puses uztura līguma 2.2.punktā konkretizējušās uztura dēvējas pienākumus, nosakot, ka atbildētāja apņemas līdz uztura ņēmēja mūža beigām dot prasītājam Civillikuma 2098.pantā paredzēto uzturu, nepieciešamības gadījumā dzīvot ar viņu kopā, pastāvīgi par viņu rūpēties, gādāt ēdienu, apģērbu, mitekli, siltumu un apgaismojumu, pilnībā apkopt prasītāju, slimības gadījumā aicināt ārstu, sagādāt zāles un citus medikamentus. Kaut arī norāde „nepieciešamības gadījumā dzīvot ar viņu kopā" izteikta ne visai skaidri, tiesas ieskatā, minēto, līgumā iekļauto noteikumu jātulko kopsakarā ar Civillikuma 2098.pantā noteikto un līgumā atrunāto kopšanas pienākumu. Tiesas ieskatā minētā norāde nav traktējama divējādi. Uztura līgums, kā arī Civillikuma 2096.pants, kas atklāj uztura līguma būtību, nesatur noteikumus par pušu emocionālo saikni. Minētā iemesla dēļ pušu emocionālās saiknes neesamība, vai pārtraukšanās arī nevar būt par pamatu Uztura līguma atcelšanai.

Prasītāja pārstāves atsaukšanās uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2012.gada 25.janvāra spriedumu lietā Nr.SKC-227/2012, tiesas ieskatā, ir nepilnīga un savas pozīcijas pamatošanai ir nevietā, jo prasītāja pārstāves no minētā sprieduma izsecinātā atziņa, ir izrauta no konteksta.

Prasītāja pārstāve pareizi atzīmēja, ka minētajā Senāta spriedumā norādīts, ka ņemot vērā, ka uztura līguma mērķis ir sniegt vajadzīgo atbalstu uztura iegūšanā personai, kurai tas patiesi nepieciešams, nenoliedzami emocionālai saiknei jeb savstarpējām attiecībām starp uztura devēju un uztura ņēmēju ir nozīme. Taču, vienlaikus Senāts arī norādīja, ka apstākļiem, kas ir par pamatu uztura līguma izbeigšanai, jāpamatojas uz svarīgiem iemesliem, tas ir, tādiem, kuru dēļ līguma attiecību turpināšana vairs nav iespējama, jo tas būtu pretrunā ar ētikas un morāles normām (*sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2012.gada 25.janvāra sprieduma lietā Nr.SKC-227/2012 10.2 punktu*).

Prasītājs prasības pieteikumā pats norāda, ka pēc uztura līguma noslēgšanas, arī tad, kad prasītāja veselības stāvoklis strauji pasliktinājās, - 2016.gada septembrī, atbildētāja kopa prasītāju, gatavoja ēdienus, iegādājas medikamentus, maksāja komunālos maksājumus. Arī norādot, ka no 2016.gada decembra, kad prasītājs kļuva par pensionāru, izmainījās atbildētājas attieksme un viņa kļuva vienaldzīga pret prasītāju, prasītājs nenorāda, ka atbildētāja pārtrauca rūpēties par viņu.

Nav pamatoti un ir pretrunā ar lietā iegūtiem pierādījumiem prasītāja argumenti, ka atbildētāja visas darbības, kas saistītas ar rūpēm par prasītāju, ir veikusi par prasītāja līdzekļiem.

No lietā iesniegtiem AS „Swedbank" maksājuma uzdevumiem, izmaksas orderiem un konta pārskata par laika periodu no 2017.gada 18.februāra līdz 2019.gada 18.februārim, kā arī konta pārskata no 2015.gada 1.decembra līdz 2016.gada 31.decembrim, redzams, ka atbildētāja saņem importa pensiju un uz 2016.gada 15.decembri viņas kontā ir uzkrājums EUR 2169,57 (*lietas 60.-63.lapa*), savukārt no iesniegtā SEB internetbankas pārskata par periodu no 2015.gada 1.jūnija līdz 2016.gada 31.decembrim redzams, ka atbildētājas naudas līdzekļu sākuma atlikums ir EUR 4649,95, beigu atlikums EUR 2174,08 (debeta apgrozījums EUR 5331,21, kredīta apgrozījums EUR 2855,36) sākuma atlikums (*lietas 65.-68.lapa*).

Minētie pierādījumi pilnībā apliecina atbildētājas argumentus, ka uz Uztura līguma noslēgšanas dienu un arī Uztura līguma darbības laikā, atbildētājas rīcībā bija pietiekami naudas līdzekļi, lai uzņemtos rūpes par prasītāju, t.sk., lai palīdzētu prasītājam sakārtot mantojuma lietu, kā arī lai veiktu remontu prasītājam piederošajā dzīvoklī un nodrošinātu prasītājam pienācīgu uzturu.

No atbildētājas iesniegtiem pierādījumiem redzams, ka atbildētāja 2016.gadā ir veikusi: DzīKS „Lielupe-21" rēķinu apmaksu par apsaimniekošanas un komunālajiem pakalpojumiem dzīvoklī /adrese A/, kopsummā 773,97 EUR, apmaksājot 11 rēķinus; 2017.gadā ir veikusi: DzīKS „Lielupe-21" rēķinu apmaksu par apsaimniekošanas un komunālajiem pakalpojumiem dzīvoklī /adrese A/, kopsummā 914,69 EUR, apmaksājot 12 rēķinus; 2018.gadā ir veikusi: DzīKS „Lielupe-21" rēķinu apmaksu par apsaimniekošanas un komunālajiem pakalpojumiem dzīvoklī /adrese A/, kopsummā 771,76 EUR, apmaksājot 12 rēķinus. Tāpat ar pievienotiem pierādījumiem apliecināti atbildētājas argumenti, ka norādītajā periodā viņa veikusi maksājumus par dzīvoklī /adrese A/ patērēto dabas gāzi un elektroenerģiju, kā arī apmaksājusi SIA „Baltcom" televīzijas pakalpojumus. Arī īsi pirms tiesas sēdes pievienotie pierādījumi apliecina, ka atbildētāja turpina veikt visus maksājumus, lai nodrošinātu prasītājam mitekli, siltumu un apgaismojumu (*lietas 85.-96.lapa*).

No atbildētājas iesniegtajiem pierādījumiem redzams, ka 2016.gada 30.martā tieši atbildētāja noslēdza līgumu ar SIA „ALULOGS" par PVC logu piegādi un uzstādīšanu dzīvoklī /adrese A/. Līguma summa 946 EUR (*lietas 58.-59.lapa*)

Lietā iesniegtās fotogrāfijas (*lietas 74.lapa*) kopsakarā ar atbildētājas iesniegtajiem čekiem no celtniecības firmām un veikaliem (*lietas 57.lapa, aploksnē*) un liecinieku /pers. L/ un /pers. M/ liecībām, kā arī atbildētājas konta izrakstiem, pilnā mērā apliecina atbildētājas argumentus, ka remontdarbi dzīvoklī /adrese A/, ir veikti un ir veikti par atbildētājas līdzekļiem.

Tāpat tiesas ieskatā konta izraksta analīze (*lietas 97.-100.lapa*), kopsakarā ar pušu pārstāvju paskaidrojumiem, liecinieku /pers. L/ un /pers. M/ liecībām, apliecina, ka atbildētāja pienācīgi pildījusi arī uzturdošanas pienākumu, kas saistīts ar ēdiena nodrošināšanu. Tas nav pretrunā arī prasītāja pieaicināto liecinieku liecībām.

Norādot, ka gan remonts dzīvoklī, gan maksājumi, gan uzturs prasītājam ir nodrošināts no viņa līdzekļiem, prasītājs nav iesniedzis tam nevienu pierādījumu.

Tiesas ieskatā, apstāklis vien, ka liecinieks /pers. N/ apliecinājis, ka ir aizdevis prasītājam EUR 3000 2017.gada beigās un 2018.gada sākumā, neapliecina, ka prasītājs minētos līdzekļus iztērējis dzīvokļa remontam. Prasītājs nav iesniedzis lietā nevienu pierādījumu (maksājuma uzdevumu, čeku, pavadzīmi, līgumu), kas uz to norādītu.

Pats liecinieks nevarēja apliecināt, kurš pirka un apmaksāja celtniecības materiālus remontdarbu veikšanai. Šādu liecību nesniedza arī prasītāja pieaicinātā lieciniece /pers. O/, jo viņas liecība šajā jautājumā balstās vien uz prasītāja stāstīto.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā un kopsakarā ar pušu paskaidrojumiem, tiesa neatrod nevienu ticamu pierādījumu prasītāja argumentiem, ka atbildētāja lietojusi prasītāja naudas līdzekļus, toties tiesai ir pamats piešķirt ticamību atbildētājas argumentiem, ka prasītājs ir azartspēļu piekritējs.

Prasītājs iesniedza lietā AS „Swedbank" konta izrakstu par periodu no 2016.gada 14.decembra līdz 2018.gada 14.decembrim. Pretēji prasītāja argumentiem, informācija, kuru satur minētais izraksts, nekādi neapliecina prasītāja argumentus, ka atbildētāja lietojusi prasītāja bankas karti un rīkojusies ar prasītāja naudas līdzekļiem. Tieši pretēji, izvērtētā informācija apstiprina atbildētājas argumentus, ka prasītājs ir azartspēļu piekritējs, jo no minētā izraksta redzams, ka 2018.gada oktobrī, novembrī, decembrī, - īsi pēc pensijas ieskaitīšanas kontā, gandrīz visa summa (470, 440, 490 EUR) tika iztērēta SIA „Alfor", kas ir vadošais spēļu biznesa uzņēmums Latvijā. SIA „Alfor" ar tā pārziņā esošajām spēļu zālēm „Fenikss Laimētava" ir viens no plašākās spēļu biznesa uzņēmumu grupas pārstāvjiem Latvijā. (https://www.alfor.lv/uznemums/par-alfor). Savukārt iepriekšējā periodā, īsi pēc pensijas ieskaitīšanas kontā, nauda, gandrīz pensijas apmērā, tika izņemta bankomātos (*lietas 24.-26.lapa*).

Atbildētāja kategoriski noliedz, ka būtu lietojusi prasītāja maksājuma karti un naudas līdzekļus. Tiesību teorijā nostiprināta atziņa, ka negatīvo faktu nevar pierādīt, līdz ar to, pierādīšanas pienākums ir tam, kas apgalvo, ka darbība ir notikusi.

Tiesas ieskatā, patiesi pastāvot apstākļiem, ka naudu bankomātos bija izņēmusi atbildētāja, prasītājam nebija nekādu šķēršļu minēto pierādīt, pieprasot bankā informāciju no videonovērošanas sistēmām, kaut arī piesaistot *tiesībsargājošo* institūciju palīdzību.

Šādi pierādījumi lietā nav iesniegti un arī tiesai šāds lūgums nav pieteikts.

Liecinieces /pers. O/ tiesas sēdē liecināja, ka no 1996.gada dzīvo dz.Nr.4, kas ir stāvu virs prasītāja dzīvokļa, bija ļoti labi pazīstama ar prasītāja mammu kopš 2004.gada. Tā stāstīja par prasītāja draudzeni, ar kuru viņš brauca makšķerēt, sēņot un citur, bet pirmo reizi atbildētāju redzēja prasītāja mātes bērēs, tuvāk iepazinās ar atbildētāju, kad no bērēm pagāja 40 dienas. Atbildētāja bija iedzērusi un daudz stāstīja par sevi, ka bija braukusi kopā ar prasītāju komandējumos un ceļojumos un viņš viņai visu apmaksāja. 2015.gada jūlijā vai augustā bija atnākusi pie prasītāja kā mājas kāpņu telpu vecākā, jo bija pamanījusi, ka dzīvoklis pēc prasītāja mātes nāves vēl nav pārrakstīts uz prasītāja vārda. Atnāca, lai ieteiktu viņam noformēt dokumentus, dzīvoklī bija arī atbildētāja, kura teica, ka, ja viņš pārrakstīs dzīvokli uz viņas vārda, viņa viņam palīdzēs. Dzīvoklī bija nekārtība, varēja redzēt, ka atbildētāja neko nav tur darījusi. Vēlāk, 2018.gada oktobrī uzzināja par noslēgto uztura līgumu, jo prasītājs bija atnācis pie viņas un lūdzis palīdzēt apmaksāt rēķinus un izstāstīja, ka pārrakstīja dzīvokli. Līdz tam laikam lieciniece vēroja atbildētājas reakciju, sākumā viņa bija ļoti laipna arī ar kaimiņiem. 2016.gada rudenī dzirdēja pa atvērto logu, ka atbildētāja lamājās uz prasītāju un blāva, lika viņam nest atkritumus ārā. Redzēja arī tajā paša laikā, ka viņa gāja ārā no dzīvokļa un stūma prasītāju mugurā, kā arī 2017.gada vasarā dzirdēja, ka atbildētāja blāva prasītājam, ka viņš kā cilvēks nekur neder, dzīvo mēslos un rupji pieprasīja atrast naudu remontam. 2019.gada 23.februārī redzēja atbildētāju pie prasītāja durvīm, viņa bija iedzērusi un prasīja lai prasītājs laiž viņu dzīvoklī. Tad, kad prasītājs palūdza lieciniecei palīdzību, prasītājs stāstīja, ka atbildētāja nāk pie viņa reizi divās nedēļās, atņem naudu no kartiņas, nesa produktus, pagatavoja ēst, atstāja 5-10 EUR. 2016.gada rudenī prasītājam bija ļoti slikti, ļoti lēni staigāja, izskatījās slikti, stāstīja, ka viņam bija insults. Š.g. 13.februārī prasītājs zvanīja lieciniecei un lūdza palīdzību, jo nevarēja atvērt ar atslēgu durvis, izrādījās, ka nomainīta slēdzene un atslēga bija atstāta iekšā, durvis bija vaļā. Liecināja, ka dzīvoklis pašlaik ir izremontēts, to remontēja Ruslans, kurš lieciniecei stāstīja, ka prasītājam par remonta darbiem nav jāmaksā, jo pats Ruslans bija prasītājam parādā, līdz ar to, viņiem ir citi norēķini.

Tiesas ieskatā, minētā liecība nesatur informāciju, kas būtu par pamatu secinājumam, ka pastāvētu svarīgi iemesli uztura līguma atcelšanai Civillikuma 2193.panta izpratnē.

No lieciniece liecībām neizriet, ka uztura līgums nav pildīts, informācija par uztura līguma noslēgšanu un izpildi lieciniecei zināma vien no prasītāja vārdiem, viņa nedzīvo ar prasītāju vienā mājsaimniecībā. Turklāt, kā to pamatoti atzīmēja atbildētājas pārstāve, liecinieces darba grafiks (divas nedēļas uz prāmja/divas mājās) arī neļautu viņai vispusīgi novērot atbildētājas vizītes. Savukārt liecinieces teiktais par dzirdēto pa atvērto logu un kāpņu telpā, pirmkārt pilnā mērā nevar apliecināt, ka lamājās tieši atbildētāja, jo lieciniece viņu nav redzējusi, otrkārt, tas apliecina vien dažas, atsevišķas, sadzīviskās konfliktsituācijas, nevis kādu sistēmisku emocionālu vai fizisku vardarbību.

Liecinieks /pers. N/, kurš pazīst prasītāju jau vairāk nekā 50 gadus un pēc viņa vārdiem ir ar prasītāju ļoti labi draugi, kopā strādājuši lidostā, liecināja, ka palīdz prasītājam daudzos jautājumos, dzīvo blakus. Atbildētāju bieži nav redzējis, labi nepazīst, bija pie prasītāja saticis viņu un pazīst kā prasītāja draudzeni. Kā šoferis prasītāja uzdevumā bija palīdzējis braukt pa celtniecības veikaliem, citreiz arī atbildētāja brauca uz veikaliem, kurš maksāja kasē nav redzējis. 2017.gada beigās, pēc septembra un 2018.gada sākumā, prasītājs lūdza aizdot viņam naudu, kopsummā liecinieks aizdeva EUR 3000, divas reizes pa EUR 1500, norādot, ka nauda nepieciešama remontam, gan materiāliem, gan remontdarbu apmaksai. Liecināja, ka vadāja prasītāju arī uz slimnīcu, pie ārstiem un uz sociālo dienestu. Prasītāja uzdevumā, 2018.gadā bija vedis atbildētājai divriteni, savukārt no atbildētājas prasītājam aizveda mājas konservējumus dažas burkas. Par noslēgto uztura līgumu uzzināja ap 2017.gadu, kad pusēm palika nedraudzīgas attiecības, prasītājs izstāstīja pēc insulta. Pašlaik dzīvoklis ir labā stāvoklī, izremontēts. Kad nomira prasītāja mamma dzīvoklis bija sliktā stāvoklī, bez remonta. Domā, ka remonta veikšana bija prasītāja iniciatīva, viņš ir atradis meistaru. Par prasītāja aizraušanos ar azartspēlēm neko nezina.

Arī no minētā liecinieka liecībām neizriet, ka uztura līgums nav pildīts, informācija par uztura līguma noslēgšanu un izpildi lieciniekam zināma vien no prasītāja vārdiem un arī viņš nedzīvo ar prasītāju vienā mājsaimniecībā. Apstāklis, ka liecinieks dažreiz, pēc prasītāja lūguma, vadāja prasītāju uz slimnīcu, pie ārstiem un uz sociālo dienestu, nedod pamatu uzskatīt, ka atbildētāja nepildīja uztura līgumu, jo no liecinieka liecības izriet, ka to prasītājs ir lūdzis jau pēc konflikta ar atbildētāju, turklāt liecinieks pats norādīja, ka ir prasītājam labs draugs. Tādējādi, tiesas ieskatā, neskatoties uz noslēgto uztura līgumu, prasītājs var dažreiz paļauties arī uz drauga palīdzību.

Tādējādi, tiesas ieskatā arī ar prasītāja pieaicināto liecinieku liecībām nav apstiprinājušies prasības pieteikumā norādītie argumenti, ka uztura līgums netiek pildīts un pastāvētu pamats konkrētā uztura līguma izbeigšanai svarīgu apstākļu dēļ.

Atbildētājas pieaicinātais liecinieks /pers. L/ tiesas sēdē liecināja, ka prasītāju nepazīst, savukārt ar atbildētāju pazīstams jau no padomju laikiem. Šad tad, ap 2017.gada rudeni, 2018.gada sākumu, bija palīdzējis atbildētājai vest kādas preces no celtniecības veikaliem un nogādāt līdz durvīm pirmajā stāvā, (žāvētāju un spoguli), līdz prasītāja dzīvoklim, kā arī veda atbildētāju ar produktiem, cukura pakām uz prasītāja dzīvokli. No komunikācijas ar atbildētāju zina, ka atbildētāja vismaz trīs reizes nedēļā brauca pie prasītāja - kopt, mazgāt, atbildētājas attieksme pret prasītāju vienmēr bija kā pret tēvu. Uz jautājumiem, - vai viņai ir laiks, vienmēr atbildēja, ka nav, jo jābrauc pie prasītāja.

Lieciniece /pers. M/ liecināja, ka ir atbildētājas dēla dzīvesbiedre un dzīvo ar atbildētāju vienā mājsaimniecībā. Zina, ka atbildētāja ar prasītāju pazīstama sen, kopā bija braukuši sēņot, makšķerēt, atbildētāja palīdzēja noformēt prasītājam dzīvokli pēc prasītāja mātes nāves. Prasītājs bija pie viņiem ciemos un lieciniece arī bija ciemos pie prasītāja. Par uztura līgumu zināja to, ka atbildētājai bija pienākums kopt prasītāju, gatavot viņam ēst, viņa pastāvīgi brauca pie prasītāja, veda viņam mājās gatavoto ēdienu, mazgāja arī veļu mājās, jo prasītājam nebija veļas mazgājamās mašīnas, mājās pastāvīgi žāvējās prasītāja veļa. Atbildētāja tērēja lielus līdzekļus prasītāja dzīvokļa remontam, par ko viņas ģimenē bija konflikti. Kad lieciniece bija ciemos pie prasītāja, redzēja izremontēto istabu ar balkonu.

Uzklausot minēto atbildētājas liecinieku liecības tiesas sēdē un izvērtējot tās kopsakarā ar pušu pārstāvju paskaidrojumiem un atbildētājas lietā

iesniegtiem rakstveida pierādījumiem, tiesa secina, ka prasītājam nepieciešamā kopšana bija pilnīgi nodrošināta, atbildētāja darījusi visu nepieciešamo, lai pildītu uztura līgumu, iekams prasītājs nav licis tam šķēršļus.

Prasītājs lietā iesniedza ģimenes ārsta /pers. P/ 2019.gada 8.aprīļa atbildi uz savas pārstāves pieprasījumu (*lietas 83.lapa*) no kuras izriet, ka kopš 2015.gada prasītājam konstatēts augsts asinsspiediens. 2016.gada 11.janvārī pēc nefrologa konsultācijas uzstādītas diagnozes: primāra arteriāla hipertensija III pakāpe ar MOB, hipertensīva nieru slimība, hroniska nieru slimība III (GFĀ =30), hipertensīva retinopātija, sekas pēc labās puses tīklenes infarkta. Kopš tā laika pacients jūtas slikti, viņam ir pastāvīgas sūdzības par : galvas reiboņiem, nestabilu gaitu, pasliktinātu atmiņu, izteiktu vispārēju nespēku un vājumu, sliktu dūšu. Pacientam ir grūtības pašaprūpē, nepieciešama pastāvīga asistenta palīdzība. 2017.gada 9.novembrī VDEĀK konstatēja, ka pacientam funkcionēšanas ierobežojumi pašreiz vērtējami kā ļoti smagi izteikti. No 30.08.2018. noteikta I invaliditātes grupa. Pacients atzīmē, ka vispār nevar veikt mājsaimniecības darbus, palīdzība mājsaimniecībā nepieciešama kopš 2016.gada. Hroniska hemodialīze noteikta no 2018.gada 20.jūlija x3 reizes nedēļā. Uztraukuma un stresa situācijā pacienta veselības stāvoklis pasliktinās, pacients ļoti slikti tolerē psihisku un fizisku slodzi. Katru vizīti pie ģimenes ārsta pacients atzīmēja vai par sliktu veselības stāvokli vai bez izmaiņām. Kopš 2016.gada novembra pacienta veselība pasliktinājās sakarā ar slimību progresēšanu.

Prasītājs lietā iesniedza Rīgas sociālā dienesta 2018.gada 12.septembra lēmumu Nr.RSDP-18-16963-lsi, ar kuru prasītājam piešķirts aprūpes mājās pakalpojums pakalpojuma sniedzēja pakalpojuma veidā, atbilstoši aprūpes 4.līmenim. Pakalpojums piešķirts no 2018.gada 17.septembra (*lietas 21.lapa*).

Prasītājs lietā iesniedza Valsts policijas 2019.gada 27.februāra paziņojumu par kriminālprocesa uzsākšanu par zādzību no dzīvokļa /adrese B/, brīvi piekļūstot, kas tika konstatēta 2019.gada 13.februārī, pēc Krimināllikuma 175.panta pirmās daļas (*lietas 84.lapa*).

Tiesas ieskatā, izvērtējot visus lietā iesniegtos pierādījumus to kopsakarā, ir pamats uzskatīt, ka gan ģimenes ārsta atbilde, gan minētais Sociālā dienesta lēmums un policijas paziņojums, iegūti un lietā iesniegti, ar mērķi panākt uztura līguma atcelšanu, nevis tā iemesla dēļ, ka atbildētāja nav pildījusi uztura līgumu, bet tā iemesla dēļ, ka prasītājs nožēlo savu rīcību ar nekustamo īpašumu. No paša prasītāja paskaidrojumiem prasības pieteikumā izriet, ka viņš ļoti nožēlo uztura līguma noslēgšanu un vēlas atjaunot iepriekšējo stāvokli, taču, kā jau tas ir norādīts iepriekš, par pamatu uztura līguma atcelšanai var būt vien svarīgi iemesli, tas ir, tādi, kuru dēļ līguma attiecību turpināšana vairs nav iespējama, jo tas būtu pretrunā ar ētikas un morāles normām. Tādi apstākļi, tiesas ieskatā, lietā nav konstatējami un minētie pierādījumi par tādiem apstākļiem arī neliecina. Ģimenes ārsta informācija apliecina vien prasītāja veselības stāvokli un to, ka viņam ir nepieciešama kopšana un palīdzība, ko atbildētāja arī neapstrīd. Policijas paziņojumā nav norādīta informācijā, kas attiektos uz atbildētāju, savukārt Sociālā dienesta piešķirta palīdzība pati par sevi neliecina, ka atbildētāja savus pienākumus ļaunprātīgi nepilda.

Tiesas ieskatā gan pušu paskaidrojumi, gan liecinieku liecības norāda uz to, ka prasītājs pats atteicies no uztura un liek šķēršļus atbildētājai uztura līgumā uzņemtās saistības pildīt.

Tiesa uzskata par nepieciešamu norādīt, ka šajā gadījumā, prasītājam ir iespēja atjaunot iepriekšējo stāvokli, izbeidzot noslēgto uztura līgumu saskaņā ar Civillikuma 2105.panta otro daļu, kad nav konstatējama uztura devēja vaina, atdodot uztura devējai atpakaļ visu to, ko uztura ņēmējs saņēmis virs likumisko procentu apmēra un saņemot no uztura devēja atpakaļ nodoto mantisko vērtību, konkrētajā gadījumā – dzīvokļa īpašumu.

Ievērojot visu iepriekš norādīto, nekonstatējot Civillikuma 2104.pantā norādītos iemeslus uztura līguma izbeigšanai, tiesa atzīst prasību par nepamatotu un noraidāmu.

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē pieteica lūgumu par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu EUR 1500 apmērā.

Ievērojot Civilprocesa likuma 44.panta trešo daļu, lietā iesniegtos pierādījumus par advokātu palīdzības izdevumu samaksu, minētā panta pirmās daļas „b" apakšpunktā un ceturtajā daļā noteikto apmēru, atbildētājai ir atlīdzināmi ar advokātes pakalpojumiem saistītie izdevumi daļēji EUR 1425 apmērā. Tiesa izskatot lietu, nesaskata pamatu Civilprocesa likuma 44.panta piektajā daļā tiesai noteikto tiesību piemērošanai un atlīdzināmo izdevumu samazināšanai.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu, daļā par tiesāšanās izdevumu samaksu prasītājam nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš - desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 92. - 94., 97., 189.-193., 199., 204.[1]pantu pantu, tiesa

n o s p r i e d a:

noraidīt /pers. D/ prasību pret /pers. E/ par uztura līguma atcelšanu un īpašuma tiesību atjaunošanu uz nekustamo īpašumu.

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. E/, personas kods /personas kods/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus EUR 1425 (viens tūkstotis četri simti divdesmit pieci *euro*, 00 centi).

Daļā par tiesas izdevumu piedziņu noteikt prasītājam termiņu labprātīgai sprieduma izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams 2019.gada 24.maijā.

Tiesnese L.Vazdiķe